

En sigøjnerfamilie havde søgt ly for natten i et gammelt hus. Uden for var det koldt og blæsende, og sneen lå som et hvidt tæppe hen over markerne. Familien tilhørte et folk, som hele tiden var på vandring. Deres hjem havde været de åbne vidder, men et sygt barn havde ført dem til dette hus, hvor en eneboer gæstfrit havde budt dem indenfor.

Faderen sad nu og spillede på et gammelt klaver, som stod i huset, mens resten af familien prøvede på at indrette sig så godt som muligt. Trods mange strabadser var de fleste familiemedlemmer sunde og raske. Dog havde det yngste familiemedlem, en pige på femten, pådraget sig en alvorlig sygdom, der tvang hende til at hvile sig meget.

Opholdet i huset var lidt af en lettelse for hende, da hun til sidst under den omflakkende tilværelse havde haft det forfærdeligt. Mange nætter havde de tilbragt under åben himmel.

Aida hed pigen. Hun havde ellers været et aktivt pigebarn, og hendes kønne, mørke øjne, var altid på opdagelse. Det sorte hår faldt i bølgende lokker ned over skuldrene. På den ene overarm havde hun for nogle år siden fået tatoveret en lille fugl. Dette var blevet en familietradition, fordi man følte sig frie som fuglene.

Pigen var meget musikalsk og gik før sygdommen næsten altid og nynnede på en sang, men det var der nu lagt en dæmper på.

Hun havde fundet en plads ved et vindue, hvorigennem hun kunne se ud på de sneklædte marker. Mens hun lå her og hvilede sig på den gamle hømadrass, lyttede hun til faderens muntre og lette melodier, der lavede lidt op i hendes triste sind.

Der havde efterhånden dannet sig iskrystaller på den frosne rude. Hun studerede dem nøje og lod fantasien løbe. Iskrystallerne lignede isblomster, og i den ene side syntes hun, krystallerne forestillede en engel, der gik på gyldne skyer.

Midt på ruden var en orangegul plet. Det var den nedgående sol, hvis stråler blev brudt på ruden, så det næsten lignede en gul rose omsluttet af regnbuens farver. Havde det været muligt, ville hun have plukket den gule rose og indåndet dens duft. Længe lå hun og kiggede på rosen. Hun skimtede også en lille fugl, der hoppede rundt i et træ udenfor.

"Ak ja"! tænkte hun, "fri som fuglen, men nu er jeg bundet til en sygeseng". Så døsede hun hen med en febervarm pande.

Medens hun sov, drømte hun, at hun blev ført ud på marken udenfor huset. Der var fyldt med isblomster, som i vinden blev kastet mod hinanden og fremkaldte små vemodige melodier. Midt i det hele sås en flod, som var frosset til. Det var som en ond magt med et trylleslag havde forvandlet den livgivende flod til skruede ismasser. Også vandfaldet var stivnet, og det var begyndt at blive halvmørkt. Hun frøs og kiggede rundt efter et skjulested.

Pludselig var det som om mørket spredtes og et underligt lysskær viste sig for hende. Efterhånden antog lyset en bestemt form, der blev til en skikkelse. En engel var det vist – majestætisk som Gud selv. I højre hånd holdt den et kors, hvormed den pegede op mod himlen.

"Se til himmelens fugle"! sagde englen, "jeg kender dine vanskeligheder, men jeg vil løfte dig op og give dig indsigt i livets hemmeligheder. Når du lægger mærke til fuglenes liv og færden, vil du opdage ting, du aldrig før har set. Brug dine øjne godt og tag ved lære, for nogle øjne ser, hvad andre ikke ser, men ser du noget, så tro det kun trygt. Himlen vil svare dig, for den er lige over dig. Så løft blikket."

Med disse ord forsvandt det kraftige lys, men det efterlod en vidunderlig varme og fred. Alt var nu så stille, men pludselig blev stilheden brudt igen af en lille fugl, der hoppede rundt i et træ og kvidrede. Pigen rakte sin hånd ud for om muligt at fange dens opmærksomhed. Med ét fløj den over og satte sig på hendes hånd.

"Hvad er du for en fugl"? spurgte Aida nysgerrigt.

"Jeg er regnbuefuglen," kvidrede den tilbage. "Da skaberen skulle navngive os fugle, sad jeg alene tilbage og havde ikke fået noget navn. Jeg undskyldte det over for mig

selv med, at det nok var, fordi jeg var så lille og ubetydelig, men jeg kom hurtigt på andre tanker."

"Du skal hedde regnbuefugl," sagde skaberen, "og syng om min bues betydning. Regnbuen er sat på himlen for at vise menneskene, at mine løfter holder og min trofasthed er stor."

"Ser du," kvadrede fuglen videre, "landet har i lang tid været plaget af mørkets fyrste. Hvis du møder hans drage, kan du se, at dens skæl faktisk består af blodplettede skjolde, som den har franarret menneskene. De går hjælpeløse omkring, for et menneske uden skjold er en sikker taber. De mangler blodets beskyttelse. Hver aften sendes en sort rytter gennem området for at anbringe isblomster i krystalvasen på alteret i klosteret derovre. Ingen tør standse rytteren i hans arbejde."

Lige så længe der er isblomster i klosterets vase, vil der være koldt og mørkt. Al viden om livets hemmelighed er gået tabt. Kun os, himmelens fugle og regnbuen viser endnu et genskin af tilværelsens mening. Det er lykkedes den sorte rytter at tryllebinde mennesker, forvandle markens blomster til isblomster, men os fugle og regnbuen kan han ikke gøre fortræd. Også dragen prøver at spy ild imod os, men regnbuen vender altid tilbage, og så snart jeg ser regnbuen, synger jeg skaberens pris, for hans løfter er mange, og hans trofasthed er stor".

"Så lær nu af mig", fortsatte fuglen til pigen, "slip glæden løs og gør verden smuk". "Jamen, jeg er slet ikke glad", svarede pigen, "tværtimod tynger sorgen mit hjerte. Jeg må jo først finde glæden."

"Du har ret," føjede fuglen til, "men hør nu her – da jeg fik mit navn, hørte jeg skaberen sige, at der var tre ønsker forbundet med en regnbue. Enhver ville få ønskerne opfyldt, såfremt ønskerne ikke var forbundet med egen vinding. For vil du kun glæden eje, da kommer du til kort, men vil du glæden bringe, da bliver alting stort.

Vel, mere må jeg ikke sige. Din lydighed skal vise, hvad der senere skal ske." Fuglen fløj tilbage i træet.

I det samme så hun regnbuen som en mægtig himmelport. Hun ville prøve at gå ind ad den og lægge mærke til fuglene, så skulle hun nok finde glæden!

"Hjælp mig med at finde den gule rose", sagde hun stille frem for sig. Det måtte da være et godt ønske. Straks så hun en rosenbusk henne på marken.

"Det betyder døden at betræde mit område", hørte hun pludselig den sorte rytter råbe truende.

Hun turde derfor ikke rigtig træde ud mellem isblomsterne, men da hun i det samme så regnbuen, overvandt hun sin angst. Beslutsomt banede hun sig vej gennem blomsterne, som rev i hendes tøj og hud, og samtidig var det, som hørte hun blomsterne syng ordene: "Befri os, befri os, så vi igen får vores duft og farve tilbage. Vi fryser, vi fryser".

Hun ville så gerne hjælpe, men hvordan? Hun stod nu foran rosenbusken, hvori hun kunne se en gul rose gemme sig. Den var helt nede ved jorden bag masser af grene med torne. Hun bøjede sig dybt ned og førte armen ind til rosen, men tornene satte sig fast i ærmet. Det var som om uhyggelige fangarme holdt hende fast. Det måtte være en del af den mørke fyrstes forbandelse. Hvad skulle hun gøre?

Hun havde kun fremsat et ønske, så hun ville benytte sig af nummer to.

"Åh, hjælp mig at plukke rosen og få den anbragt i klostrets vase", sagde hun, mens hun skimtede regnbuen på himlen.

I det samme bøjede grenene sig til side, og hun kunne uden besvær plukke rosen. Åh, hvilken herlig duft. Hun kunne ikke lade være med at snuse til den, mens hun løb hen til klostret.

Da hun nåede frem fik hun hurtigt smidt isblomsterne væk og anbragt rosen i deres sted. Krystalvasen blev igen anbragt på alteret. Nu ville den sorte rytter ikke mere være i stand til at nå klosteret, og dragen ville ikke kunne fjerne flere skjolde fra mennesker.

Hun så ud af klosterets vindue. Regnbuen var der, og den frosne flod og vandfaldet var begyndt at bevæge sig igen, men isblomsterne havde endnu ikke forvandlet sig. Hun gik tilbage til alteret og betragtede den flotte alterdug, hvorpå der med dybrøde bogstaver stod "PAGTENS BLOD". På alterets forhæng var der indsyet en pelikan, en moderpelikan, der lod sine unger die af sit blod, for at de kunne overleve. Selv så moderen ud til at dø. "Større kærlighed har ingen, end den, der sætter livet til for sine venner", stod der med små bogstaver forneden.

Hun havde et ønske tilbage.

Nu vældede pigens tredje ønske op i hende: "Hjælp mig med at slippe glæden løs", sagde hun.

Hun fik øje på et billede af en korsfæstet mand. "Fredsfyrsten" stod der. Han havde en tornekrone på hovedet, som mindede hende om tornebuskens fangarme. Nu forstod hun, at Fredsfyrsten frivilligt havde ladet sig tornekrone og dermed besejret både kulde og mørke. Han var rosen, hvorfra al kærlighed kom. "Se hen til ham og strål af glæde", læste hun et sted på altertavlen.

Hun så et guldbæger og en lille bakke med brød. Nu forstod hun, at PAGTENS BLOD befandt sig i bægeret. Hun ville gøre som pelikanungerne og drikke af bægeret med vinen, som symboliserede blodet. Hun tog mod til sig, drak og tog et stykke brød til, for på den måde at tage imod den sejr, fredsfyrsten havde vundet for hende. Hun følte sig straks bedre tilpas, og nu kendte hun pludselig, hvad glæde var og kunne derfor også slippe den løs.

Uden for klosteret var alt under forvandling. Vandfaldet lignede sølvbånd i sollyset, og hvor hun gik, forvandlede isblomsterne sig til de mest vidunderlige blomster. Den mørke fyrstes magt var brudt. Hun erfarede, at håbet ville spire, når frygten jages på flugt. Godt hun ikke lod sig skræmme. Hendes tur gennem isblomsterne betød jo ikke døden, men livet, ja, liv i overflod.

"Se til himmelens fugle" råbte hun til alle, der kom forbi. Alle skulle vide, hvad hun havde set. Regnbuen, rosen, forbandelsens busk, fredsfyrsten og PAGTENS BLOD. Overvældet af en indre glæde og fred satte hun sig under et stort træ, hvorfra der lød masser af fuglekvidder.

"Du skal tale i lyset, hvad jeg har sagt dig i mørket," hørte hun som en mægtig befaling i drømmen.

Da hun vågnede, var hun meget forvirret. Hun lå jo her på sin hømadrass. Var det hele kun en drøm? Nej, hun følte, at drømmen var givet hende, for at hun skulle bruge den.

Hun så på ruden. Isblomsterne og den gule rose var væk, men fuglen sad endnu derude og kvidrede løs. Den med regnbuens farve. "Se til himmelens fugle", røg det ud af hende. Samtidig fik hun øje på sin lille tatoverede fugl på armen. Aldrig før havde hun kigget så nøje på det lille symbol. Hun havde før tænkt på at få det fjernet, men nu skulle det blive og minde hende om visdommen fra fuglenes verden. Regnbuefuglen og pelikanungerne.

Pludselig mærkede hun, at hun stadig var svækket, men så viste en flot regnbue sig i vinduet. Begejstringen fra drømmen havde tændt en glød i hendes indre. Himlen ville svare og ikke narre. Så hun besluttede at bede til ham, hun havde set på korset i klosteret.

"Fredsfyrste", bad hun "led kraften fra dit blod ind i mine årer".

Forvandlingen var mærkbar både indefra og udefra. Det var som om projektiler med PAGTENS BLOD blev skudt ind i hende. Himmel- og hjertebånd blev knyttet sammen, og guddommelige kræfter strømmede igennem hendes årer. Den almægtige havde givet hende et varmt håndtryk, følte hun, og troen på det livgivende og beskyttende blod var ved at forvandle hendes syge legeme. Igennem blodet var Fredsfyrsten blevet hendes bror, konge, mester og herre.

"Se til himmelens fugle, og læg mærke til regnbuen!" råbte hun begejstret til andre i huset, "de kan lære os livets hemmeligheder." Resten af familien stod målløse. De vidste jo ikke, at nogle øjne ser, hvad andre ikke ser. I hendes hjerte brændte der nu en ild efter at fortælle om PAGTENS BLOD.

Hun stod op og sang, mens faderen spillede til: "Du vendte min sorg til dans, løste min sørgedragt, hyllede mig med glæde. Dit bord er livets bord for

alle. Det blod, som giver mig styrke fra dag til dag. Det skal aldrig miste sin kraft – heller ikke i dag. Dit blod gjorde mig fri, fri som fuglen”.

Fredsfyrstens blod havde givet hende liv og lægedom. Hun var virkelig glad. Gennem sang og musik ville hun frigøre sin taknemmelighed. Hun var fri, fri som fuglen. Hun ville synge i lyset, hvad hun havde set og hørt i mørket. Hun ville slippe glæden løs og gøre verden smuk, for livets gåde var nu løst for hende og familien.

Hver gang familiens vej senere gik forbi en kirke, gik de ind og deltog med glæde i gudstjenesten og den hellige nadver, hvor de takkede for al det Fredsfyrsten havde gjort i deres og datterens liv.

Regnbuefuglen

en fortælling af Gert Grube

www.kirkerne.dk